

SZÉP/ÍRÁS

TAKÁCS ZSUZSA

A Vak Reménnyel egy körúti kávézóban

Ültem a Vak Reménnyel a körúton egy
nemrég nyílt kávézó járdára kitett billegő
asztalánál. Ültünk és beszélgettünk.
Kérdezte: milyenek az utcák a koratavasban?
Mondtam: koszosak, az őszi levelek
sepretenül rohadnak még a házfalak tövében.
És az emberek arca? — kérdezte aztán.
Ne tudd meg, válaszoltam, gyanakodva
méregetik egymást, s azt hallod, hiszen
vak vagy és nem süket, hogy gyilkolják egymást.
És milyen ruhában járnak? — próbálkozott.
Hallgattam, aztán megeredt az eső,
kopogott a fejünk fölé feszített ponyván.
A tépett farmerekről beszéljek neki?
az ormótlan, mocskos műanyag cipőkről?
Fizetni akartam. Az autókerek a járdára
verték a sarat. Kérte, hogy maradjunk még.
Ő angyalok lépteit hallja, mondta,
fényes ruhában járnak a víz fölött.
Azt mondta, érzi a tenger cseppjeit az arcán.

JÁSZ ATTILA

Befejezetlen kép

(Amrita Sher-Gil utóiratok)

A távolság izgalma
(megkésett válaszlevél)

*milyen a halál? egy újabb távolság?
ahonnan másként látjuk majd a
kapcsolatainkat, kedves Amrita?*

*a halál talán tényleg egy újabb
távolság, amit nem érzékelünk.
csak amikor. nem távolság többé.*